

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 26722

гр. София, 07.08.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в закрито заседание на 07.08.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

като разгледа дело номер **9171** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искане на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Национална агенция за приходите /ЦУ на НАП/, подадено чрез юрк. З., за изменение постановеното по делото Решение № 5757 от 19.02.2025 г. в частта на разноските.

Релевират се доводи, че съдът неправилно е присъдил адвокатско възнаграждение в полза на пълномощника на жалбоподателя за предоставената безвъзмездно адвокатска услуга по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Според молителя съдът не е съобразил факта, че доказателства за материална затрудненост не са ангажирани. В тази връзка, с оглед доказване липсата на такава затрудненост, са представени справки от ИС на НАП за осигурителен доход на жалбоподателката, съгласно които през 2024 г. същата е осигурявана по трудов договор с месечен облагаем доход в размер на 2 138,18 лв. (или общо - 25 658,16 лв. за годината) и е декларирала на основание чл. 73 от ЗДДФЛ доходи от извънтрудови правоотношения в размер на 6 080,94 лв. Твърди се, че лицето не е безработно, респективно не може да бъде квалифицирано като материално затруднено и нормата на чл. 38 от ЗА е неприложима. Алтернативно, в молбата се излагат подробни доводи, че адвокатското възнаграждение не отговаря на фактическата и правна сложност на делото, като не е налице и адвокатска активност, която да обуславя високият размер. Същевременно моли да се вземе предвид практиката на СЕС относно присъждането на разноски съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., като намира, че на процесуалния представител на жалбоподателката следва да се присъди сумата от 540 лв., вместо 28 560 лв. Цитира и практика на ВАС.

В срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК е постъпил отговор от процесуалния представител на жалбоподателката, в който се излагат съображения за недопустимост и неоснователност на направеното искане, като се моли молбата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на

страните, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Претенцията за изменение на решението в частта за разноските е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Производството по адм. дело № 9171/2024 г. по описа на Административен съд – София град е образувано по жалба на Ю. С. М. срещу Ревизионен акт № Р-22221523006466-091-001 от 13.05.2024 г., издаден от орган по приходите, възложил ревизията и ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1082/07.08.2024 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, с който е ангажирана отговорността ѝ по чл. 19, ал. 1 от ДОПК, в качеството ѝ на управител на „ВИРТУ ПАРТНЕРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за задължения на дружеството за корпоративен данък и ДДС в общ размер на 630 345,76 лв. /главница и лихви/.

С решение № 5757 от 19.02.2025 г. по делото предвид изхода на спора, съдът е осъдил НАП да заплати на процесуалния представител на жалбоподателката - адв. И. Р. С. сумата от 28560 лв. - адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА, която /на основание ал. 2, изр. второ от същата разпоредба/ е изчислил по реда на чл. 7, ал. 2, т. 6 във вр. чл. 8, ал.1 от Наредба № 1/09.07.04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с оглед материалния интерес от 630 345,76 лв.

Нормата на чл. 38, ал. 1 от ЗА допуска адвокат да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на посочените в т. 1 – т. 3 категории лица. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноси, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, като не се нуждае от доказване обстоятелството, че клиентът е в значително материално затруднение. В настоящия случай, от процесуалния представител на оспорващата е заявено своевременно искане за заплащане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗА, като е приложен договор за правна помощ и съдействие (л. 282-284) от 28.05.2024 г., в който изрично е записано, че адвокатската услуга се предоставя безвъзмездно по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 (на материално затруднени лица) от ЗА. В тази връзка и с оглед изхода на делото са налице предпоставките на адвоката, оказал безплатна правна помощ, да бъде присъдено адвокатско възнаграждение по чл. 36, ал. 2 от ЗА.

Не се споделя твърдението на процесуалния представител на ответника, че жалбоподателката не може да бъде квалифицирана като материално затруднено лице по смисъла на чл. 38 от ЗА, тъй като със справките от информационната система на НАП се установява, че същата има доходи. Обстоятелството, че лицето има регулярни доходи, не позволява на общо основание да се направи извод в насока, същото има достатъчно средства да заплати възнаграждение на адвокат в съдебно производство по оспорване на акт с материален интерес в размер на 630 345,76 лв.

Съдът намира за неоснователно и алтернативно направеното искане размерът на адвокатското възнаграждение да бъде намален, съобразно тълкуването на СЕС по дело С-438/22 г.

Неприложимостта на Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /загл. изм. ДВ, бр. 14 от 2025 г./ с оглед антиконкурентната ѝ същност, според тълкуването дадено с Решение на

СЕС по цитираното дело С-438/22 г., не се отразява пряко върху отношенията между страната и процесуалния ѝ представител. Водеща за задължителната преценка, дължима от съда при определяне размера на адвокатското възнаграждение за конкретно извършената услуга, е обективната оценка на положителния труд от процесуалния представител. Присъденият размер на разноските в случая съответства на фактическата и правна сложност на конкретния казус, а и на проявената процесуална активност на пълномощника на жалбоподателя. Взет е предвид броят на проведените съдебни заседания, в които е участвал и извършените процесуални действия. Така също съобразена е и липсата на възражение от страна на ответника по чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 АПК. В тази връзка съдът не намира основания за изменение на постановения съдебен акт в частта относно присъдените разноски.

Предвид изложеното, направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за изменение на решение № 5757 от 19.02.2025 г., постановено по адм. дело 9171/2024 г., в частта на разноските, като не се присъди адвокатско възнаграждение, алтернативно размерът на адвокатското възнаграждение да бъде намален, е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 44 състав,

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, подадено чрез юрк. З., за изменение на Решение № 5757 от 19.02.2025 г по адм. дело № 9171/2024 г. на Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав, в частта за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: